

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Μεσουρνοῦσε τὸ φωτοπλευόμενον· χάμω καὶ γύρω ἄμμο· δέντρο πουθενά· ἔρημο ἀπέραντη· κ' ἐγὼ στὸ μέσο· ἡ κούρση μουχε κόψη τὰ ἥπατα, δὲν μπόραγα νὰ προχωρήσω· ξεπέζεψα· ἔγειρα στὸν ἥσκιο τῆς γκαμήλας μου νὰ ξανασάνω λίγο· κ' ἐκεῖ σὰ νὰ μοῦρθε κάπως γλυκὸς ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκα· κ' εἶδα ὄνειρο, ἄ, σὰν τί ὄνειρο.

Πάνω σὲ κάποιο ἀερόστατο τάχα, ἐγὼ καὶ κάποιος φίλος μου σεργιανούσαμε ἓνα βασίλειο. Καὶ βλέπαμε· καὶ τί δὲ βλέπαμε· κάμπους ἀκαλλιέργητους, νερὰ ἀνεκμετάλλευτα· βουνά δεντροστύλιστα μὰ δυσκολοανέβατα· χίλιω δὴ λογίω φρούτα ποὺ σάπιζαν στὰ ἴδια τους τὰ δέντρα ἀπάνω, καὶ τόσα ἄλλα— Μὰ σκιά ἀνθρώπου σ' ὄλα αὐτὰ ἀπάνω καμμία— Λές καὶ θανάτου πνοή φύσηξε καὶ τὰ ρήμαξεν ὄλα.

Καὶ μοῦ λέγει ὁ φίλος μου: "Ἄς πᾶμε κ' ὡς τις πολιτείες. Κατεβαίνουμε κι ὡς ἐκεῖ καὶ τί βλέπουμε. Χιλιάδες κόσμο, μιὰν ὄχλη, ἓνα κακὸ, νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους μέσα, στίς πλατείες, στίς λέσχες, στὰ καφενεῖα, γυμνοί, ἐλεεινοί, τεμπέληδες, δίχως δουλειὰ κερμικὰ καὶ νὰ φωνάζουν «Κάτω τὸ Γῆλιο, κάτω τὸ Ψέμα. Γῆλιος δὲν ὑπάρχει».

Κι ἀνάμεισο στὸν ὄχλο, γέροντες ἀσπρομάλληδες νὰ βγάλουν λόγο. Παρκαλέσα τὸν κυβερνήτη τ' ἀερόστατου νὰ τὸ χαμηλώσῃ γιὰ λίγο, κι ἀκούσαμε. "ὦ, κάλλιο νὰ μὴν ἀκούγαμε.

Ἄ ἡ νύχτα μᾶς ἐγέννησε· τ' ἀδιάλυτο σκοτάδι εἶναι ὁ πατέρας μᾶς· ἡ Τύφλα ὁ Θεὸς μᾶς. Σ' αὐτοὺς θυσία πρόσφεραν οἱ παπούδες μᾶς, σ' αὐτοὺς καὶ μεῖς θ' ἀφίσουμε τὴν ψυχὴ μᾶς. Γῆλιος δὲν ὑπάρχει, ὁ Γῆλιος εἶναι ψέμα. Τὸ Γῆλιον τὸν φαντάστηκαν ὅσοι φτόνεσαν τὴν τύχη τῆς Γέννας μᾶς. "Ὅσοι μελέτησαν τὸ κακὸ τῆς. Κι ἂν μέσα σ' αὐτοὺς βρισκονται καὶ δικοὶ μᾶς, δὲν μπορεῖ παρά νάναϊ ἄλλοθρησκοί, παρά νάναϊ προδότες. Γι' αὐτὸ κι ἔς κρᾶξουμε ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶ σπλάχνω μᾶς: Ἀνάθεμα τὴν ψυχὴ τους.

- Κι' ὁ ὄχλος μὲ μιὰ φωνὴ « Ἀνάθεμα ».
- Ἀνάθεμα τὸ ἔργο τους. — Ἀνάθεμα.
- Ἀνάθεμα ποὺ τοὺς ἀκλουθᾶνε. — Ἀνάθεμα.
- Καταραμένο τ' ὄνομα τους.
- Καταραμένο καὶ τώρα καὶ στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα.

Κ' εἶπαμε νὰ κατεδοῦμε γιὰ νὰ γνωρίσουμε κι

ἀπὸ κοντὰ τὸν παράξενο αὐτὸν κόσμο, καὶ κατεβήκαμε.

Μὰ τ' εἶταν τῆς τύχης μᾶς νὰ δοῦμε ; "Ὅλους ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη δίχως μάτια· σωστὰ τυφλοπόντικα μ' ἀθρώπινη μορφή. Καὶ τοὺς δικαίωσαμε γιὰ τις ιδέες τους. Οἱ δύστυχοι τὸ Γῆλιο δὲν τὸν γνώρισαν, οὔτε καὶ τὰ καλὰ τῆς μέρας.

Καὶ τοὺς ρωτήσαμε· ποιοὶ νάναϊ οἱ τρισκατάρτοι ποὺ δὲν πιστεύουν στὸ σκοτάδι ; κι αὐτοὶ δείχνοντάς μᾶς τὰ σκολεῖα καὶ τὰ παλαικὰ τους κιοιτάπια· «Νά, ὅσοι στήσανε πόλεμο μ' αὐτὰ καὶ δὲ δέχτηκαν τὴ θεῖα σφράγιση.»

Καὶ σὰ θελήσαμε νὰ μάθουμε καὶ τί εἶδους εἶταν αὐτὴ ἡ σφράγιση, μᾶς πῆραν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπάζοντάς μᾶς μέσα μᾶς εἶπαν «Νά ἐδῶ εἶναι οἱ μεγάλοι ἱεροφάντηδες τῆς γενιᾶς μᾶς· ὅσοι πιστοί, πριχοῦ χαράξουν τὰ μάτια τῶν παιδιῶν τους, τὰ φέρνουν ἐδῶ καὶ λαβαίνουν τὴ Θεῖα σφράγιση.»

Κ' εἶδαμε, ὦ Θεε μου, τί φρίκη. Γέροντες ξεκουτιάρηδες μὲ τὰ τρεμουλιαστὰ τους χέρια νὰ βαστᾶν σφραγίδες πυρωμένες, καὶ νὰ στραβῶνουν μ' αὐτὲς τὰ μάτια τῶν παιδιῶν, καὶ νὰ λένε σὰν εἶδος ζόρκια· « Ἢ νύχτα μᾶς ἐγέννησε· τ' ἀδιάλυτο σκοτάδι εἶναι ὁ πατέρας μᾶς· ἡ Τύφλα ὁ Θεὸς μᾶς. Τυφλοὶ οἱ γονεῖοι μᾶς ζήσανε, τυφλοὶ καὶ σεῖς νὰ πεθάνετε.»

Κ' ἀκούγονταν ἐκεῖ μέσα κλάματα, κι ἀκούγονταν φωνὲς πόνου, καὶ γίνονταν χαλασμοὶ Κυρίου. Κι ὅσα παιδιά δὲν μπόραγαν νὰ βαστάξουν στὸν πόνο τῆς σφράγισης, ξέφεδγαν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν πατέρων τους κ' ἀπὸ τις πολιτείες κι ἐρχόντουσαν στοὺς κάμπους κι ἀνέβαιναν στίς ντοῖμες τῶ βουνῶν, ἀφ' ὅπου καὶ ξαγνάντευαν τὸ Γῆλιο κ' ἔστηναν νέο βασίλειο, μὲ νέες θεωρίες καὶ νέο πρόγραμμα.

Αὐτοὶ γενόντουσαν οἱ κλλιερητάδες τῶν ἀπεραντων κάμπων, αὐτοὶ οἱ μελισσοκόμοι, οἱ πτηνοτρόφοι, οἱ χτηνοτρόφοι, οἱ τεχνίτες οἱ βιομήχανοι, αὐτοὶ ἦσαν ποὺ πλούταιναν καὶ τήραγαν τὸ νέο τους βασίλειο, καὶ ποὺ μὲ τὸνομα προδότες φέρνονταν στὰ χεῖλη τῶν ὄσω δὲ γροῖκισαν τὸ φῶς.

Καὶ θελήσαμε νὰ τοὺς συχαροῦμε· καὶ θελήσαμε νὰ τρέξουμε καὶ μεῖς μαζί τους, νὰ καμαρώσουμε τὸ ἔργο τους στοὺς καλλιερημένους κάμπους, ν' ἀνεδοῦμε στὰ βουνά τους, νὰ ξαπλώσουμε στοὺς ἡσκιερούς καὶ μυροβόλους κήπους, ν' ἀνασάνουμε τὸ δροσερὸ τους ἀγέρα, νὰ πιοῦμε τὸ κρυσταλένιο τους

νερό, νὰ ξανανώσουμε τὸ γαῖμα, νὰ προστέσουμε ζωὴ στ' ἀδυνατισμένο μᾶς κουφάρι.

Μὰ μέσα σ' ὄλα αὐτὰ σὰν κάτι νὰ μ' ἔκαψεν ὑπερβολικὰ κ' ἐξύπνησα. Εἶταν ὁ Γῆλιος· ἡ γκαμήλα ἀπὸ ὦρα φαίνεται νῆταν πλαγιασμένη καὶ δὲ μοῦκαμε πιά ἦτικιο.

Guergueh 26. 3. 07.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ.

ΑΠΟΚΟΣΜΟΣ

*Κόσμο ποὺ ἔζησες, ποὺ ζεῖς καὶ ποὺ θὰ ζεῖς αἰῶνια
"Ὅσο τὸ πνεῦμα κ' ἡ ψυχὴ θὰ ζοῦν κι ὅσο τὸ Ὠραῖο,
"Ὅμορφος κόσμος κι ἄβλε, ποὺ ἡ ψυχὴ θεωρεῖς
Κι ὄχι τὰ μάτια, τῶν ἀνθῶν κόσμος καὶ τῆς ἀγάπης,
Τῶν ἀστεριῶν, τῆς σιγαλιᾶς, τῆς θύμησης, τῶν ἡσκιῶν,
Τοῦ "Ἠλιου καὶ φεγγαροῦ, τῆς Νύχτας ποὺ μαγεῖται,
Τοῦ ὄνειρου κόσμου, τῶν πουλιῶν καὶ τοῦ δικοῦ μου πόνου,
Στοὺς κύκλους σου τοὺς φωτεινοὺς τῆ λευτεριᾶ ἀνασαιῶ
Καὶ χαίρομαι τις ὁμορφίες τῆς ἔλξης κι ἀνταμώνω
Στὰ δροσερὰ τὰ πόσια σου τῆ λατρεμένη κόρη.
Πατήσια, "Αλωνόρης τοῦ 907.*

ΙΣΙΟΝΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Η ΒΑΡΚΑ

Δεμένη πίσω σ' ἓνα μεγάλο βαπόρι· κατέβαινε περήφανη τὸ Βόσπορο. Ἐβλεπ' ὀμπρὸς τῆς τοὺς ἀφρούς ποὺ σκόρπιζε γύρω του τὸ βαπόρι καὶ νόμιζε πὼς ἐκείνη τοὺς σκόρπιζε. Ἐβλεπε πίσω τῆς τὸ γαλάζιο αὐλάκι ποὺ ἄνοιγε στὸ διάβα του ὁ μαῦρος ὁ γίγαντας καὶ νόμιζε πὼς ἡ πλώρη τῆς ἡ μικροσκοπικὴ χάραζε τὴ βαθιὰ, τὴν ἀτίλειωτη κείνη γρηκμὴ. Καὶ κατέβαινε περήφανη, φουσκωμένη γιὰ τὴ γληγοράδα τῆς καὶ γιὰ τὴ θαλασσοταραχὴ ποὺ σκόρπιζε γύρω. "Ἐτσι τοῦλάχιστο νόμιζε κείνη κι αὐτὸ ἔδειχνε τὸ περήφανο περπάτημά τῆς. Κάποτε ἔρριχνε κ' ἓνα βλέμμα περιφρονητικὸ στίς ἄλλες βαρκούλες ποὺ ζύγανε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα τις ἄφινε πίσω, πολὺ πίσω. Ποῦ νὰ τὴν προφτάσουν ἐκεῖνες μ' ἓνα ὀλίγα σπρον μικρὸ πανάκι σὰ χιονάτες πάπιες ἢ μὲ δυὸ μικρὰ κοκκινοδορμμένα κουτιά, ποὺ τάραζαν ἡσυχα-ἡσυχα τὰ γαλάζια νερά! Ποῦ νὰ σκορπίσουν ἐκεῖνες ἀφρούς, ποῦ νὰ χαράξουν βαθιὰ αὐλάκια! Ἐκεῖνες μόλις χάραζαν μιὰ γραμμούλα ποῦ

Δὲ σταμάτησε τὸ βᾶψιμό τῆς ἡ Κατινούλα, ὅταν τᾶκουσε· δὲν κοντοστάθηκε· δὲν ἔλλαξε ὄψη. Πρώτη ἔννοια τῆς ὁ Κύριος. Τὸν νοῖωσε ἰδιοστιγμῆς πόσο θὰ χολόσκασε γιὰ τέτοιο κάμωμα. καὶ στὸν Ἀντρέα πῆγε ὁ νοῦς τῆς προτοῦ συλλογιστῆ τὸν ἑαφτό τῆς. "Ἄς μὴ συχιστῆ ὁ Ἀντρέας μὲ τὸ παραπάνω καὶ τῆς φτάνει. Μὰ τί τάχα ; Μήπως κι ὁ γιατρός ὁ ἴδιος, ὁ Ἄρτος ἐκεῖνος, μήπως ὅταν ἐρχότανε, δὲν ἔβαζε τὰ δυνατὰ του νὰ τὴν περιποιθῆ, δὲν τὴν βωτεύσει, δὲν τῆς μιλοῦσε πάντα ἐθγενικὰ καὶ φιλικὰ ; Σειθαρῆς ἄθροπος, κκαταδεχτικός. Γελαστικὸς, τί νὰ γίνῃ ; "Ἐνα κκλὸ φέρσιμο, δὲν μποροῦσε ἡ Κατινούλα νὰ τὸ ξεχάσῃ. Κάποτες μαλιστα τὴν πείραζε ἡ μικρὴ, ποὺ τὸ στόμα του κανεῖς δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ, ἄμα ὁ λόγος γιὰ κανένα πρόσωπο ποὺ ἔτυχε μιὰ φορὰ νὰ τὴν καλημερίσῃ. Γιὰ τὸ κρέμα τοῦ Ἄρτου μήτε παραπονέθηκε· χαμυγέλασε μόνο μὲ τὸ χαμυγέλο τῆς τάγαθό.

Σάστισε ὁ Ἀντρέας καὶ τὸν πῆραν οἱ λογισμοί. Ναι, καταλαβε ὁ ποιητής του τί θὰ πῆ ἀδικία καὶ θυμὸς· καταλαβε ὅμως συνάμα καὶ τί θὰ πῆ ἄδολη γυναικῆσια ψυχὴ— ἄχ! σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε τώρα μπροστὰ του ὁ Ἀντρέας τὴν Ἀντιγόνη— μιὰ ψυχὴ ποὺ ἀπὸ μῆπος δὲν ξέρει, ποὺ ξέρει

μόνο καὶ μόνο νάγαλῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ'.

Τὰδοξο τὸ ποτάμι.

"Ἢ Κατινούλα δὲν τὰ πῆγε ἀχαμνὰ τις ἀκάλουθες μέρες. Μὰ ὁ Ἀντρέας θυμότανε ἄξαφνα καὶ τὸ λόγο τοῦ γιατροῦ, πὼς ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ τοῦ τῆ φέρῃ γιὰ νὰ τῆς ξανακολλήσῃ τὸ δίφραγμα, καὶ πάλε εἶτανε ὁ δύστυχος ἄνω κάτω. Σπίτι νὰ γίνῃ τέτοιο χειροῦργημα, μήτε νὰ τὸ στοχαστῆς. Ποῦ λοιπὸν ἔνοῦσε ὁ Κλυζιὸς νὰ τοῦ τῆ φέρῃ ; Στὸ νοσοκομεῖο ; "Ἐτσι ἔλεγε ὁ Ἀντρέας· γνωστὸ κιάλας πὼς ὁ Κλυζιὸς ἀφωσιωμένος στὸ νοσοκομεῖο του, καθὲ πρωτὶ ἐκεῖ περνοῦσε δυὸ τρεῖς ὥρες, ὡς καὶ τὴν κεριακὴ τὸ πρωτὶ, μποροῦσε περιφρημα νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἄρρωστο, καὶ βέβαιον πὼς μὲ τοὺς βοηθούς, μὲ τοὺς μαθητάδες, τοὺς νοσοκόμους, τοὺς ἑσωτερικοὺς κ' ἐξωτερικοὺς, μὲ τὰ χρειαζόμενα μπόλικα ἐργαλεῖα, μὲ τις σάλεις τις πίτηδες κα μωμένες, μὲ ὅτι πρόσταξες ἀμέσως στὴ διάθεσή σου, καταλληλότερο μέρος ἀδύνατον νὰ φανταστῆς. "Ἐλα

δὰ ὅμως ποὺ εἶτανε νοσοκομεῖο, κι ὁ Ἀντρέας δὲ λησμονοῦσε τὴν ἔλευσιν, τὴν ἐντύπωση ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μπούνιος, ὅταν τοῦ ἔφερε κι ἀφτουνοῦ τὴν Κατινούλα νὰ τὴν ζετᾶσῃ— καὶ νὰ μὴν τὴν ζετᾶσῃ. Ἀλήθεια ποὺ ἔλλαξε ὁ γιατρός, κι ὁ Κλυζιὸς ἔκανε τὸ χρέος του ὅπως μήτε φαντάστηκε ποτὲ του νὰ τὸ κάμῃ ὁ Μπούνιος. Δὲν τὸ ἄρεζε ὡς τόσα ποὺ δὲν τὸ ἄρεζε ὁ Ἀντρέας. Τοῦ φαίνονταν σὰ νὰ τοῦ παίρνανε, σὰ νὰ τοῦ ἔρπαζαν ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ παιδί του, μιὰ καὶ τὴν ἄφινε μόνη τῆς ἀλάκαιρη βδομάδα, δίχως ὁ ἴδιος νὰ φροντίξῃ γιὰ τὰ συνηθισμένα τῆς. Μπιστοσύνη ὁ ἄθροπος εἶχε στὸν ἑαφτό του, καὶ μὲ τὸ δικίον του, γιὰτὶ ὁ πατέρας βλέπει πράματα ποὺ ξένο μάτι δὲν τὰ βλέπει. Δίσταζε κ' ἡ Ἄννα. Τί ; Θὰ τὴν παραδώσουνε ξανά στὸν Κλυζιὸν ποὺ τὴν ἀπορᾶσσε περὶ ἄψε σῆσσε, προτοῦ ἀκόμη τῆ δῆ. ποὺ καὶ φέτο ἔδραζε καινούρια γνώμη γιὰ τὴν ἀρρώστια τῆς, πάλι σὲ μιὰ συνίλεψη τῆς Ἐταιρίας ; Νὰ μὴ μᾶς τὴν πασαπατέθουνε δὰ καὶ καθὲ χρόνο, γιὰ νὰ μᾶς τὴν ἀφανίσουνε στὸ τέλος. Φτάνουνε ὅσα μᾶς σκάρωσε καὶ ξεσκάρωσε ὁ Ἄρτος.

Σωστὰ τῆς Ἄννας τὰ λόγια καὶ ὀρόνιμα. Ἢ Κατινούλα ὅμως σὰ νὰ τὸ εἶχε ὀρεξῆ νὰ δοκιμάσῃ.

έσβυσε στη στιγμή. Ένώ εκείνη έφευγε, σκόρπιζε άφρους, τάραιε τη θάλασσα, χαράζε β:θιά, ατέλειωτα αὐλάκια !. Μά, θά πητε, με ξένη δύναμη, μά δεμένη στό βαπόρι. 'Αδιάφορο ! Φτάνει πού τά κύματά της κυλούσαν ώς εκεί κάτω μακρυνά και λέγανε τραγουδιστά τή δύναμή της στά χαλίλια της άκρογιαλιάς ! Καί, νά ποιμε τήν αλήθεια, δέν είναι οὔτε ή μόνη, οὔτε ή πρώτη βαρκοῦλα πού ξιππάζεται και φουσκώνει για ξένη δύναμη και για ξένη άξια. Πόσες βλέπω καθε μέρα νά κατεβαίνουν τό Βόσπορο με τήν ίδια περιφάνια, με τό ίδιο τουπέ !...

Βάρκα βαρκοῦλα ! Καί τί θά γίνης σά σπάση τό σκονί ; και σά ρίξη τήν άγκυρα τό βαπόρι, έσύ τί θά κάμης ;... Θ' άπλώσης τό παννάκι σου σά χιονάτη πάπια ? Θ' άρχίσης με τά μικρά σου κοκκινοδαμμένα κουπιά νά χτυπάς τήν ήσυχη τή θάλασσα ;

Βόσπορος ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΛΤΑΣ

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τό γραφείο και στό βιβλιοπωλείο του Σακέτου (όδός Σταδίου, αντίκρου στη Βουλή), πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τό ένα και 1,25 φρ. για τό εξωτερικό, τάκλειστα βιβλία : του ΨΥΧΑΡΗ «Τέλειρο του Γιαννίτη» — του ΠΑΛΑΗ «'Ηλιος και Φεγγαρι» — του ΦΩΤΙΑΔΗ «Τό γλωσσικό ζήτημα και ή 'Εκπαιδευτική μας άναγέννητρα» — του ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «'Ιστορία της Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα και Βρουκόλακας» και «'Νησιώτικες 'Ιστορίες» — του Δ. ΤΑΝΤΑΔΙΑΗ «Οί σκιές μου» — του Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «Ο Μέγ' Αλέξανδρος» — του ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ «τό 'Ανεχτίμητο» (δράμα) — του ΗΑΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Φρογκεία και Πατρίδα» — του ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τά Πλάτα και τά Κεϊνευρια» — του Γ. ΑΒΑΖΟΥ «'Η ματιά» — του Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΛΟΥ «Ζωντανά και πεθαμένα» και «Ο 'Ασωτος» (δράματα) — του ΛΟΓΓΟΥ «'Αφνης και Χλόη» (μεταφρ. Βουτιεριδής) — του ΕΥΡΥΠΙΑΗ «'Η Μύθει» (μεταφρ. Περιγαλιότη) — του ΣΟΦΟΚΛΗ «δ Αίας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σιδερά).

Η ΙΑΙΑΔΑ μεταφρασμένη από τον 'Αλεξ. Παλλη δρ. 2 και φρ. 2 1/2 για τό εξωτερικό.

Ο ΑΘΥΡΗΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ της κ. 'Αλεξάντρας Παπαδόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 και φρ. 2 για τό εξωτερικό.

Τού ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «'Ιαμβοί και 'Ανάπαιστοι» — «Τρισυγένη» — «Γράμματα» — «'Ασάλευτη Ζωή», 6 φρ αντίς 12 πού πουλιούνται στά βιβλιοπωλεία Για τίς έπαρχίες τ,50 και για τό 'Εξωτερικό 7 φρ. γρ. δίχως άλλο έξοδο για τά ταχυδρομικά.

Τού ΙΔΑ «Μορτύρων και ήρώων αίμα.» δρ. 2.

Τού Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (Δρ. 1) — Κριτική του άξολου λογισμού του Κάντ (δρ. 1) — Τό δασμολογικό ζήτημα στην 'Αγγλία (λεφτά 50).

Της κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ 'Από τόν κόσμο του σαλονιού και οι δύο άντατοι δρ. 3.

Τού ΗΑΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ 'Ο Προσκυνητής δρ. 1

τήν υγεία της ληχταρούσε τό κορίτσι κ' ένα ψυχρόμητο μυστικό της έλεγε πώς έτσι θά γλυτώσῃ. Τήν τάξη τήν αγαπούσε και άφτή, σόν τόν 'Αντρέα. Ήθελε τώα νά μπῆ σέ τάξη και ή τρ:μερή άκρα τεια πού της χαλνοσε τά παντα. Τί νά κομη δ' Αντρέας ; 'Ανοπόφορο του εΐτανε νά δισταζῃ, και από τήν άλλη μεριά δέν τόλμιυσε νά πῆ τίποτε. Τήν περίφημη τήν τρίτη, έφτά του Σπυριά, μ' όλα της τά βράψιματα, μ' όλο της τό κίφι, της πόνισε ή πληγή. της πόνισε, ύστερις από τό γέμα, και τάντερό της άριστερα, μά ή θερμοκρασία καλή, 36°1 — 37°4. τήν τεταρτη, όχτώ, έννοιωσε ξαλαφρωμένη, χαροίμενη, ζωντανή, κ' ή θερμοκρασία 36°6 — 37°4. τήν πέμπτη, έννια, λίγος πονακί φαλος πού από τό πρωί έρχισε και δέν έπαθε, άν και λαφής λαφής. ζαλιζ:τανε καθε τόσο, άκόμη και χωρίς νά σκίψη. κούραση της έκοφε τά γόνατα. ή θερμοκρασία όμως δέ σαλιβε, 36°4 — 37°4. Κ' ή θερμοκρασία κατε σημαίνει.

— «'Ας πεταγοῦμε, σποχαστηκε δ' Αντρέας, μια στιγμή στό νοσοκομείο. Κατόπι βλέπομε. Τι μάς κοστίζει ; 'Ασκημα δέν είναι ή Κατινούλα, τό κάτω κάτω.

Λαιπόν και νά πάω δέ θά πῆ πώς τή χειρουργήσανε κιόλας».

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τήν 'Ελλάδα Δρ. 10.—Για τό 'Εξωτερικό φρ. χρ. 10.

20 λεφτά τό φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στά κιάσκια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Ιπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιδόδρομου, ('Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στό κυπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), 'Εξαρχεια, στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάγου και Σακέτου (όδός Σταδίου, αντίκρου στη Βουλή). Στό Βόλο βιβλιοπωλείο Χρυσιόπουλου.

'Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

'Αλλαγή και Μερκούρης—'Αόγια άπλέρωτα—'Οι Κρητικοί—'Ο πρώτος έπιλαχών.

Ο ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ βγήκε και τρίτη φορά Δήμαρχος. Τιμή στους 'Αθηναίους πού δέν παρασυρθηκαν από τό άσυνλόγιστο «'Αλλαγή», μά υποστηρίξαν τόν άνθρωπο πού στή σημαία του έγραφε με μεγάλα γράμματα τή λέξη «'Εργασ και ζήτης μ' έργα και όχι με λόγια και με κοφίτες ύπόκεισες νά δημαρχέται. 'Εργα έκαμε κ' έργα θά κάμει δ Μερκούρης και ά βρεθεί φιλότιμη Κυβέρνηση νάν του ψηφίσει τό νομοσκέδιό του, μά μέρα ή 'Αθήνα πολλά θάν του χρωστέει κ' οι 'Αθηναίοι μ' όλο τους τό δικιο θά περιφρανεύονται για τόν όρχοντα του Δήμου τους.

'Εκείνο όμως πού καταλάβαμε, και κείνο πού θά κατάλαβε και δ ίδιος δ Δήμαρχος, από τήν τελευταία έκλογή είναι πώς δέν πολέμηθηκε από Πιυρηιούς αλλά από 'Αντιμεμ:ονητικούς, από ανθρώπους δηλ πού τόν πολέμησανε λυσασμένα όχι γιατί θέλιανε τόν Πυρρή για Δήμαρχο, αλλά γιατί δέ θέλιανε τό Μερκούρη. Και νά σάς ποιμε τήν αλήθεια, τήν αντίδραση αυτή δέν τή βρισκόμμε και διωσδιόλου άδικολόγητη, και άν τήν καλοσυνήγισει και δ Δήμαρχος θά συμφωνήσι μαζί μας.

Και πρώτα πρώτα τήν αντίδραση του τή γεννήσανε μερικά πρόσωπα της ύπεροσίας του, ή γνωστή δηλ κλίκα του πού όχτώ χρόνιά δουλεψε πώς νά γιομίσει τήν τσέπη της και πώς νά κάνει τό Μερκούρη τόσο αντιπαθητικό ώστε πολλοί νοικοκυραίοι νά σπύ λένε «δὲ μαυρίζω τό Μερκούρη, αλλά μαυρίζω τό δεινά και τόν τάδε υπάλληλό του» Λέντερο λάθος του, ίσως μεγάλο και αυτό σάν τό πρώτο, είναι πού ανακατώθηκε στην πολιτική, γιατί δέν έννοιωσ πώς οι 'Αθη-

ναίοι τον θέλουνε για Δήμαρχό τους και όχι για κοματάρη πολιτικό. Αυτό είναι τό δυό σπουδαιότερα λάθια του, και ά γράψει τώρα τή λέξη «'Αλλαγή» στή σημαία του δέ θάν του τήν πάρει ποτέ κανείς τή Δημαρχία και θά μπορούσει μια μέρα νάν τήν άφίσει κληρονομιά και στά παιδιά του, καθώς τότενιεύεται.

Οι ένκατό της κλίκας του τυραννισαν τήν 'Αθήνα όχτώ χρόνια. 'Ας άποστρατευοῦνε τώρα αυτοί και άς έρθουν άλλοι ένκατό νάν τήν τυραννίσουνε στην τρίτη Δημαρχία του. 'Ο κόσμος ζητάει τήν «'Αλλαγή». 'Ας του τή δώσει δ Γ:διος δ Δήμαρχος, παίροντας για σύβολό του τίς λέξεις «'Εργα και 'Αλλαγή»

*

ΤΑ ΛΟΓΙΑ μας αυτά πρέπει νάν τά έχτιμάσει δ Δήμαρχος, άφού του τά λένε άνθρωποι πού τόν αγαποῦν και πού συνήθιτανε νά λένε τήν αλήθεια, όσο σκληρη και άν εΐναι. 'Ετσι βέβαια καμιά φημερίδα δέν του μιλῃσι, οὔτε από κείνες πού τόν υποστηρίξαν, οὔτε από κείνες πού τόν πολεμήσανε. Ξέρει γιατί τόν υποστηρίξαν και θά σιχαίνεταί από μέσα του, καθώς θά σιχαίνεται και για τίς άλλες, άφού ξέρει γιατί τόν πολεμήσανε. Νά πού βρίσκεται σήμερα μια φημερίδα νάν του μιλήσει ειλικρινά, μόνο και μόνο γιατί τόν έχτιμάει, γιατί έχτιμάει τή δουλιά του και γιατί θά λυπηθεί κατάκαρῃ νά δει μια μέρα νά γκρεμοτσκιστεί από τό Δημαρχικό αξίωμα ένας άνθρωπος, όχι γιατί εΐταν ένίκανος γι' αυτό, αλλά γιατί δέ φέρθηκε γνωστικά σέ μερικά ντελικάτα ζητήματα.

*

Ο ΜΑΝΟΣ και οι άλλοι πολιτικοί της Κρήτης νά βάλουν τά δονατά τους, νά μιλήσουνε, νά παρηκαλίσουνε, νά συμβουλίψουνε, νά φοβερίσουνε, νά μεταχειριστοῦν κάθε μέσο, ώστε σ' άλλη έκλογή, είτε Δημαρχική, είτε Βουλευτική, νά μὴν ξεμυτίσει ή Κρητική μαγκούρα στους δρόμους της 'Αθήνας.

Εΐναι ντροπή έθνική τά πηληκίρια της Κρήτης, οι Τουρκιφίγοι και Βουργαροφίλοι Κρητικοί, νά γυρίζουνε στους δρόμους της 'Αθηνας τή μέρα της εκλογής, κρημνώντας τό τιμημένο ζωνάρι τους για καυγά και τρομάζοντας τόν κόσμο με τίς τρομερές μαγκούρες τους.

Οι Κρητικοί άρχίζουνε νά γίνονται αντιπαθητικοί στην 'Αθήνα και ακούστικε πολλούς νά λένε τήν Κεκρική πώς θζναι συφορά νά ένωθεί μια μέρα ή Κρήτη με τήν 'Ελλάδα. Βαριά ή λέξη, μά άς δφρονται κείνοι πού μπήσανε άιμα τους λεβεντηδες της Κρήτης στά έκλογικά κρηναβάλια μας και μεταμορφώσαν τους γενναίους πολεμιστάδες σέ χυδαίους μπράβους.

*

ΆΛΛΟ είδος άρρώστιας αυτή ή δημαρχομανία του Πυρρή. 'Αφού δέν τά κατάφερε νά συγκινήσει τόν κόσμο και νά βγει Δήμαρχος από τς κάλπες, ζήτησε νάν τονε συγκινήσει με τό συλλαλητήριο της Τετάρτης, τό κωμικό και άδικολόγητο, και νά βγει Δήμαρχος από τους δόμους. Ξέρει-

τήν υγεία της ληχταρούσε τό κορίτσι κ' ένα ψυχρόμητο μυστικό της έλεγε πώς έτσι θά γλυτώσῃ. Τήν τάξη τήν αγαπούσε και άφτή, σόν τόν 'Αντρέα. Ήθελε τώα νά μπῆ σέ τάξη και ή τρ:μερή άκρα τεια πού της χαλνοσε τά παντα. Τί νά κομη δ' Αντρέας ; 'Ανοπόφορο του εΐτανε νά δισταζῃ, και από τήν άλλη μεριά δέν τόλμιυσε νά πῆ τίποτε. Τήν περίφημη τήν τρίτη, έφτά του Σπυριά, μ' όλα της τά βράψιματα, μ' όλο της τό κίφι, της πόνισε ή πληγή. της πόνισε, ύστερις από τό γέμα, και τάντερό της άριστερα, μά ή θερμοκρασία καλή, 36°1 — 37°4. τήν τεταρτη, όχτώ, έννοιωσε ξαλαφρωμένη, χαροίμενη, ζωντανή, κ' ή θερμοκρασία 36°6 — 37°4. τήν πέμπτη, έννια, λίγος πονακί φαλος πού από τό πρωί έρχισε και δέν έπαθε, άν και λαφής λαφής. ζαλιζ:τανε καθε τόσο, άκόμη και χωρίς νά σκίψη. κούραση της έκοφε τά γόνατα. ή θερμοκρασία όμως δέ σαλιβε, 36°4 — 37°4. Κ' ή θερμοκρασία κατε σημαίνει.

— «'Ας πεταγοῦμε, σποχαστηκε δ' Αντρέας, μια στιγμή στό νοσοκομείο. Κατόπι βλέπομε. Τι μάς κοστίζει ; 'Ασκημα δέν είναι ή Κατινούλα, τό κάτω κάτω.

Λαιπόν και νά πάω δέ θά πῆ πώς τή χειρουργήσανε κιόλας».

νά κοιτάξη τήν Κατινούλα είτε σπίτι τους άφτό έμοιάζε σάν αδύνατο είτε σέ μια κλινική όπου τόν είχανε συμφωνημένο τρεις φορές τή βδομάδα. δέν του τό συμβούλεψε διόλου δ γιαι:ός. πουθινά πιδ σίγουρα λείε παρά στό νοσοκομείο. Του Εήγησε και πώς γίνεται τό χειρουργημα Τό χειρουργημα ! Νά ως τόσο πού συνήθιζε άγκλια γαλια δ' Αντρέας στην ιδ:α σά νήμελλε πιά και νά γίνῃ. Τήν κερικκή, δώδικα, 36°2 — 37°4. 'Ο καιρός ώραιός. βγήκε ή Κατινούλα νά περπατήση στό μπαξεδάκι και στην άβλή με τή Μοιρίτα και τόν 'Αντρεα, μά ή κούρασή της ύπερβολική και καθε φορά πού τήν έπιανε, όλοι τους, ή Κατινούλα, ή 'Αννα, δ' Αντρέας βλέπανε πώς έτσι νά τήν άφήσουνε δέν μπορούσε. και πώς έπρεπε κῆτι νά καμινε. Τίποτε όμως θετικό δέν κανανε. Καί βρασνίζτανε δ' Αντρέας. Τή δευτερο δεκατρείς, έπρεσε ή κούραση. άλλαζε παλε γνώμη δ' Αντρέας. 35°8 37°7. Παράξενο. 'Από τό πρωί στό βραδι δύο βαθμοί διαφορά. Τελειως αλήθεια κ' ή άδιαθεσία ψυχα ήσυχα. Ήρθε τήν ίδια μέρα δ κ. Καρλιέρης. γνώριζε τόν κ. πρώτο και θά είχε καμια ύποψη δ φίλος, επειδή έβαλε τόν Καρλιέρη νά πῆ του 'Αντρέα πώς κπορούσε ταχα πού δ κ. 'Ολπιέρης δέν άποκριθηκε σ' ένα γραμμα του.